

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΜΟΥ

Πῶς σ' ἀγαπῶ, γλυκεῖα Ἑλλάς, σὰ δεύτερή μου μάνα
 Ὑπὸν κόσμον πλὴν τὸ φῶταξαι σὰ πασκαλιῶς καμπάνα,
 Μὰ ἔχω μὲ τοὺς Ἑλληνας παράπονο μεγάλο
 Ποῦ ἄν μοῦ μείνῃ στὴ ψυχὴ θὰ πάθω δίχως ἄλλο.
 Αὐτό 'ρε τὸ παράπονο ποῦ καίει τὴν καρδιά μου,
 Πῶς ἐφραγκέψατε πολὺ, ὦ ἑλληνοπαῖδά μου.
 Ναί, καθημέρα χάνεται καὶ σὺν ἡ βωμωσύνη,
 Ὡς μαραμμένο λούλουδο ποῦ δροσὶ δὲν πίνει.
 Ὅλα σας εἶπε φράγκικα, ὅλα τὰ ζηλεμένα,
 Κ' ἑλληνικὸ πλὴν ἔθιμο δὲν σώζεται κανένα.
 Φράγκικος εἶπε ὁ χορός, φράγκικα τὰ τραγούδια,
 Μὲ φράγκικα ὀνόματα βαπτίζουν τὰ λουλούδια.
 Ἄν ἔχῃς πάθος στὴ καρδιά ποῦ καίει σὰν καμίνι,
 Πρέπει τὴ γλῶσσα νὰ μιλᾷς τοῦ Βέρδου καὶ Μπελλίρη.
 Τὸν Τροβατόρε σὰν ἀκούς νὰ κάμνῃς πῶς πεθαίνης,
 Καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ σὰ χάχας ν' ἀπομένῃς.
 Ὡς τὸ τέλος νὰ βουφᾷς τῆς Ντίδας τὸ κομμάτι,
 Ἄλλως σὲ λένε βάρανσο καὶ ἀπαίδευτο χωρὶς ἄντη.
 Ἄχ! μάστρο-Βέρδου, πονθεῖς ἄν τυχὴ νὰ σὲ εὐδῶ,
 Τὶ ἔχεις ἀπ' τὰ χέρια μου νὰ πάθῃς δὲν τὸ ξέρω.
 Τόσαις φορὰς μ' ἀνάρκασες νὰ σὲ χειροκροτήσω,
 Ποῦ μ' ἔκαμες κινεζικὸ τραγούδι νὰ ποθήσω,
 Καὶ Σέις, ὦ ἑπτανήσιοι, μεγάλοι κανταδόροι,
 Ντὲλ κοντρα ποῦντο κλασικὸ θερμὸ ἀμμιρατόροι,
 Ἐν τῇ λατρείᾳ τῶν Μουσῶν κλῆν φέρετε τὰ πρῶτα,
 Ἑλληνικὴν δὲν ἔχετε σὲν λάρυγγά σας νότα...
 Ἄχ! πέτε μου ποῦ τραγουδοῦν τῆς κλεφτοσυρραῖας τραγούδια,
 Ποῦ ἡ κοπέλλαις ἀγαποῦν τοῦ κάμπου τὰ λουλούδια.
 Ποῦ τὸ συρτὸ χορεύουν με κεντητὸ μαρτύλι,
 Ποῦ ἔχουν χρῶμα κερασσοῦ τῶν γυναικῶν τὰ χεῖλη.
 Ποῦ ἀντηχεῖ τοῦ ἔρωτος ἀγροτικὴ φλογέρα,
 Καὶ τὰ ἀηδόνια κελαδοῦν σ' ἐλεύθερον αἶρα,
 Ποῦ χύνουν ἴσχυο δροσερὸ ἀθάνατα πλατάνια,
 Κι' ἀστράφτουν σ' ἐκτὼν παλληκαριῶν τὴ μεση γαυγαλνία.
 Ἐκεῖ νὰ τρέξω μὴ στιγμὴ νὰ εὐφρανθῶ, νὰ ζήσω,
 Μὲ τοῦ βουνοῦ τ' ἀρώματα μονάχα νὰ μεθύσω.
 Ἐκεῖ νὰ βάλω νὰ μοῦ ποῦν τοῦ Διάκου τὸ τραγούδι,
 Ν' ἀνοίξῃ ἡ καρδοσύλᾳ μου σὰ μερσινῆς λουλούδι.
 Ἐν Ἀδριανουπόλει τῇ 31/5 Φεβρουαρίου 1885.

GUSTAVE LAFFON.

Τῷ μουσοτραφεῖ φιλέλληγι

x. ΓΟΥΣΤΑΥΩ ΛΑΦΦΩΝ

Γενικῷ Προξένῳ τῆς Γαλλίας ἐν Ἀδριανουπόλει.

Σῶπα περίφωτη ψυχὴ μ' ἀπτοῦ φτερά καὶ πέννα
 μὴ θλίβεσαι τόσο πικρά, καὶ μὴ παραπονεῖσαι
 ἄν τὰ παιδιὰ τῆς Ρωμῆλης, καὶ τοῦ Μωρῶ ἡ γέννα
 φόρεσαν ῥοῦχα φράγκικα... ὦ μὴ τὸ συλλογέσαι...
 Γύρτα τὸ μάτι μὴ στιγμὴ σ' τὰ περασμένα χρόγια,
 νὰ ἰδῇς καὶ τὸν θεμιστοκλῆ, νὰ ἰδῇς τὸν Λεωτίδα.
 ποῦ ἄν τσαπαρίζα δὲν φοροῦν, καὶ δὲν κρατοῦν μιζόρτζα
 γυρίζουν ὅμως νὰ κρατοῦν Ἑλεῦθερη Πατρίδα.
 Γύρισε τώρα καὶ ἀπὸ δῶ νὰ δῇς τὴν Ἀλαμάννα.
 τὰ Τρίκερη τὴν Ἐρισσὼ παρέχει τὸ Ἀρχάδι,
 πῶς πολεμᾷ, σὰν λύκαινα ἀγριεμένη, μάνα,
 στὸ Κοῦγγι καὶ σ' τὴν Τσίμοβα καὶ μὲς τὸ Βασιλάδι.

Πές μου, τὶ ῥοῦχα φόραγαν αὐτὰ τὰ παλληκάρια,
 τῆς Λαύρας οἱ σταυραητοί, ἡ φλόγες τοῦ Καψάλη,
 ποῦ πέφταν μέσα στὴ φωτιὰ σὰν ῥάταρε λιωτάρια,
 σπιθὶ καὶ ξεθεμέλιωμα, φωτιὰ καὶ ἀνεμοζάλη:...

Τοὺς εἶδες; δὲν φοροῦσαν τοῦ Κόδρου τὴν χλαμύδα,
 μόν' ταλαγάνη ἀλόχρυσο, καὶ μαῦρη φουσταρέλλα.

μὰ ἔνα εἶχατε ἔχθρὸ καὶ μία τὴν Πατρίδα,
 τὰ ῥοῦχα δὲν ἀλλάζοντε τοῦ Κόδρου, τὸν Τζαβέλλα.

Φράγκικα ῥοῦχα φόραγαν, στενὰ ψαλιδοκέρια
 τῆς Κρήτης οἱ ἐθελονταί, καὶ Βέρδου τραγουδοῦσαν!

τοὺς κλαίει ἀκόμα τὸ Βαφὲ ποῦ πέφταν σὰν ξεφτέρια
 καὶ τὸν αἰώνιο ἔχθρὸ τοῦ γέροντος πολεμοῦσαν.

«Κὺ ἐμεῖς καὶ ἐμεῖς φοροῦσαμε, ἀκούω ἀπ' τοὺς βράχους,
 χίλιες φωναὶς παλληκαριῶν, ψιλὰ στὴ Μακρονίτσα,

μὰ ἴδες πῶς ἐσφάξαμε τοὺς χριστιανομάχους
 μὲς τὴν Ξενιά, σὲν Πλάτανο στὴν ἔρημη Καρδίτσα!»

Γάλλε, ἀδέρφω τοῦ Οὐγκῶ, καμάρη τῶν Ἑλλήνων,
 ποτέ, τὰ ἑλληνοπούλα, ποτέ, δὲν λησμονοῦνε

τὴν Πίστη, τὴν Πατρίδα τοὺς τὸν Γέρω Βελεστίων
 καὶ ἀδιάφορον ἄν φράγκικα φορέματα φοροῦνε.

τὰ ῥοῦχα δὲν ἀλλάζοντε τὸν ἄνθρωπο, τὰ χρόγια,
 τὰ ῥοῦχα φέρει ἡ ἐποχή, καὶ ἡ ἀνοίξη τ' ἀηδόνια,

θέλεις ν' ἀκούσης τοῦ βοσκοῦ τὴ λιγερὴ φλογέρα,
 τῆς βοσκοπούλας τὴ λαλιά, τ' ἀφρόπλαστο γλωσσίδα;

παράτα τὴν Ἀνατολή, καὶ ἔλα ἐδωπέρα,
 νὰ πᾶμε στὴν Ἀράχωβα, στὴ Λιάκουρα, στὴ Μάρνη.

Τότε θὰ εἰπῇς «μὰ τὸ θεὸ, ποτέ δὲν θ' ἀποθάνῃ
 ἡ πίστη καὶ ἡ παλληκαριά στὴν φίλῃ μου Ἑλλάδα».

— Ὅσο ἄν ξεπέσῃ ὁ Χριστὸς γὰρ δέκα ἄνθρωποι κάνει,
 καὶ μέλι γίνεται γλυκὸ τοῦ χάρου ἡ φαρμακάδα.

Ἐν Πειραιεῖ 5 Μαρτίου 1885.

à Madame ***

TOUJOURS LE MÊME

C'est toujours difficile de flatter une femme
 Et surtout quand' elle porte le doux titre de dame.
 Mais qui peut reculer, autant faible qu' il soit,
 Quand elle même le demande et l' impose parfois?

Ah! combien je voulais être un grand souverain
 Pour poser ma couronne et mon sceptre entre vos mains,
 Si ce don pouvait bien contenter votre chère âme
 A' laquelle aus-itôt que je pense je m' enflamme.

Car elle brille à ravir dans vos yeux rayonnants
 Et répand sur vos lèvres un sourire si charmant,
 Une splendeur si divine sur votre bel front d' albâtre,
 Qu' elle peut d' un misanthrope même le coeur dur faire
 [battre.

Je voulais... mais n' étant qu' un poète, un pauvre être,
 Je ne peux pas disposer ni couronne ni sceptre;
 Excepté mes vers secs, je n' ai rien à offrir
 A' ce rêve ravissant d' amour fol qui m' inspire.

Mais ces vers temoignent que je sais adorer;
 Car le coeur de poète bat toujours pour aimer
 Tout ce que Dieu a créé plus splendide, plus radieux,
 Et, en vous adorant, je n' adore que mon Dieu.

IDOMÉNÉE STRATIGOROULOS.